

В себе той събра волята и търпението на едно милионно племе, и с огромното си дяло изпълни цяла епоха: страниците на това дяло са живата история на българските подеми и падения, завоевания и громоли, радости и мъки.

Чувстващ и най-добре задачите на призванието си, Вазов не се заключи в мраморната кула на своята личност, за да се отдаде на ограниченото удоволствие да излъсква брилянти и да се опиянява от техния блясък, а разтвори широко вратите на душата си за всички и се посвети на тежката работа да издигне човека до божеството, да направи от стадото общество...

Така за нас той стана повече от един вдъхновен певец, повече от един даровит писател и обществен служител — стана онази здрава връзка, която сближава, която споява всички българи в едно цяло със свой определен и завършен образ. Ето де е величието на Вазова!

Във всяко време, при различни условия, ние може да не сме еднакво обаяни от неговото обширно дяло, — но винаги ще чувствуваме в сърцето си присъствието на тази връзка, и когато в минути на изпитание се видим изоставени, отритнати, забъркали следите на пътя си, ние пак към Вазова ще обрнем погледи, за да намерим отново изгубената си вяра. Че за нас той е Храма, в който винаги през вековете ще дирим и ще намираме своя Бог!

21. IX. 21,

С Л Ж Н Ц Е